

[Kurt Hansen]

ren, bygningerne, de materielle værdier, blev bevaret; så når nu folkene var blevet slået ihjel, kunne de, der havde slået dem ihjel, komme og bruge det.

Jeg ved ikke, om hr. Melchior ser tingene på en sådan måde, at det er en kamp imod arbejdsløsheden på den måde, at man udrydder det ene element i dette problemkompleks, nemlig de mange arbejdsløse. Der må man lige huske, at det måske ville være bedre, hvis man brugte andre former for våben, for der er også andre elementer inde i arbejdsløshedsproblematikken, idet det også drejer sig om en kapitaldestruktion, hovedsagelig en destruktion af den mere lavproduktive del af kapitalapparatet.

Derfor må vi finde frem til andre typer våben, som tilfredsstiller de reelle behov, og her var det måske noget at tage de stifinder-raketter i anvendelse, som hr. Gert Petersen talte om. Jeg mener blot, at vi må have det med ind i forbindelse med stifinderraketterne, at de skal være mangede, at de skal kunne sno sig og finde frem til, hvad der nu er et lavproduktivt kapitalapparat her, og således at man ikke kommer til at ødelægge den mere avancerede del af kapitalapparatet. Hvis det ikke var på den måde, problemstillingen fra hr. Melchior's side skulle forstås, vil jeg naturligvis gerne have det dementeret.

Det er blevet nævnt flere gange, at Sovjetunionen jo opruster med bål og brand, og at den her SS-20 mellemdistanceraket er et frygteligt våben, hvad den givetvis også er, og at det er et våben, der er mindst lige så afskrækkende, som neutronbomben er. Her mener jeg, at såvel den britiske premierminister Callaghan og den amerikanske præsident Carter gør sig skyld i topmålet af hykleri, når de erklærer, at dette våben, SS-20, er en langt større trussel imod magtbalancen, end neutronbomben faktisk er.

Jeg står her med en leder fra Information fra i mandags, som netop omhandler neutronbomben, og som også kommer ind på SS-20 mellemdistanceraketterne, som jo er relativt svage i forhold til, hvad der ellers kan mobiliseres af bål og brand. Der er det sådan, at de amerikanske værnschefer i deres analyse af den militæropolitiske situation – den analyse, de lavede i 1977 – klart sagde:

»Inden for taktiske kernevåbensystemer har NATO stadig et forspring på trods af

den nye trussel imod Europa fra det sovjetiske SS-20 mellemdistancemissil, Backfire bombeflyet og Fencer og Flogger jagerbomberne.«

Det var altså, førend man begyndte at tale om neutronbomben. Det viser blot, at det er topmålet af hykleri, når man taler om, at der skal oprustes yderligere, for at der er balance i tingene, fordi Sovjetunionen har disse SS-20 mellemdistanceraketter. Det er altså intet mindre end et smart taktisk påhit i den yderligere oprustning og den yderligere militarisering af økonomien, der ligger til grund for disse forhold.

Der var en anden morsom ting, jeg noterede mig i forbindelse med diskussionen om neutronbomben. Det var hr. Honoré fra det kristelige parti, der sagde noget om, at Guds fredsvilje og folkenes kærlighedsbud nok skulle klare de her problemer. Jeg mener, at i stedet for at lave denne raket 2-trinet havde det måske mere været på sin plads at lave den 3-trinet. Hvorfor ikke sige, at med Guds fredsvilje, med folkenes kærlighedsbud og neutronbomben, så går det nok? Altså: på den måde, de her kærlighedsbud blev udlagt, er der vist ingen tvivl om, at der er en udmærket sammenhæng, hvis man tager det sidste trin på raketten med.

Jeg talte tidligere kort om, at det danske kapitalapparat, den danske økonomi, i større og større udstrækning blev underlagt USA-imperialismen. Det mener jeg at man ser ganske tydeligt, ikke mindst i forbindelse med købet og en del af produktionen af disse F-16 fly. Det er en yderligere udbygning af oprustningen fra dansk side, at man går ind i at producere dele til dette kampvåben. Bindingen til den imperialistiske rustningsindustri indebærer yderligere en binding af de danske arbejdere til efterretningstjenesternes kontrol. Lederen af forsvarrets industrisektion under forsvarrets efterretningstjeneste, major Busk, fortæller nemlig: enhver, der i kraft af sin beskæftigelse nødvendigvis må have adgang til klassificerede oplysninger, må have en sådan karakter, levevis og dømmekraft, at der ikke hersker tvivl om vedkommendes loyalitet over for virksomheden og pålideligheden ved behandlingen af det klassificerede materiale. Dette kan man læse i Børsen fra den 19. august 1975.

Der er altså tale om, at når man oplever en militarisering af den danske industri og